

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-1918/2026-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivane Mlinarić, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvjestitelja i Gordana Zubaka, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja TEHNIKA d.d., Zagreb, Ulica grada Vukovara 274, OIB 73037001250, kojeg zastupa punomoćnik Tin Matić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Matić & Partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženika VRBANI CENTAR d.o.o., Zagreb, Trakošćanska 4, OIB 95361562305, kojeg zastupa punomoćnik Nikša Stančić Rokotov, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Stančić-Rokotov i partneri d.o.o. Zagreb, radi isplate iznosa od 1.053.520,31 eura i po protutužbi tuženika protiv tužitelja radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1507/2023 od 23. ožujka 2026., u sjednici vijeća održanoj 17. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1507/2023 od 23. ožujka 2026.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1507/2023 od 23. ožujka 2026. naloženo je tuženiku da plati tužitelju iznos od 1.053.520,31 eura sa zateznim kamatama od 18. srpnja 2015. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora (točka I. izreke), kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 128.389,00 eura sa zateznim kamatama od 23. ožujka 2026. do isplate po istoj stopi (točka III. izreke), dok je protutužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanom tuženikove tražbine u visini od 208.641.036,48 kuna (27.691.424,31 eura) osporene rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2481/2018 od 12. lipnja 2019. pod rednim brojem 197. odbijen kao neosnovan (točka II. izreke).

2. Tuženik je protiv presude pravovremeno izjavio žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. u vezi s člankom 8. Zakona o parničnom postupku i članka 354. stavka 2. točke 11. tog Zakona, pogrešno i

nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te posebno ističe kako je arbitrnost presude posljedica izravnog kršenja ustavnog i konvencijskog prava na pravičan sudski postupak u vidu prava na obrazloženu sudsku odluku i s njim povezano pravo na dokazivanje.

3. U žalbi u bitnom navodi da je temeljni problem pobijane presude što je sud, nakon čak jedanaest godina iscrpljujućeg dokaznog postupka, potpuno promašio činjeničnu suštinu spora, jer u ovoj pravnoj stvari nije uopće bilo bitno tko je načelno odgovoran za projekt, nego tko je konkretno blokirao ugovoreni mehanizam otklanjanja problema u projektu, pa je umjesto da je utvrdio kako je tužitelj bio dužan postupiti po izričitim pisanim nalogima glavnog projektanta, nadzora i naručitelja da izradi radioničku dokumentaciju zamjenskog rješenja koje je sam prethodno predložio, prvostupanjski sud odlučivao o pitanju je li buka koju proizvode brisoleji posljedica nedostatka glavnog projekta i može li izvoditelj odgovarati za takve nedostatke. Smatra da glavni projektant zbog odbijanja izvoditelja da postupi po navedenim nalogima nije ni došao u priliku donijeti konačnu odluku o zamjenskom rješenju, preprojektirati fasadu i po potrebi, pokrenuti izmjenu građevinske dozvole i da je upravo zbog toga ugovor raskinut, projekt ostao nedovršen, a tuženiku nastala šteta koju su vještaci utvrdili u iznosu od 19.932.538,30 eura, uz gubitak projektnog financiranja od 10.000.000,00 eura i založene nekretnine vrijedne 6.368.531,37 eura.

4. Žalitelj dalje navodi kako je prvostupanjski sud propustio ocijeniti rezultate nadvještačenja koje je sam odredio, iako je upravo tim dokazom trebalo razjasniti sva stručna pitanja relevantna za spor, posebno zaključke vještaka da je tužitelj, kao izvoditelj radova, nakon uočavanja problema s fasadnim rješenjem, bio dužan izraditi radioničku dokumentaciju izmijenjenog rješenja, jer bez izrade te dokumentacije nastavak radova nije bio tehnički moguć, kao i da je zahtjev izvoditelja za povećanje cijene bio preuranjen jer se pitanje eventualne naknade moglo otvoriti tek nakon donošenja konačne projektantske odluke. Tvrdi i da ti zaključci proizlaze iz ugovornih obveza tužitelja, kao i da sud nije cijenio ni dokumentaciju na koju se tuženik tijekom cijelog postupka pozivao, koja je u potpunosti suglasna s rezultatima nadvještačenja, pa se u prilog tome ponovo poziva na dopise nadzora glavnom projektantu od 5. rujna 2014., glavnog projektanta tužitelju od 18. rujna 2014. i tuženika tužitelju od 1. listopada 2014. i zaključuje kako ni glavni projektant, ni nadzor, ni tuženik, kao naručitelj nisu odbijali rješavanje problema, nego su svi usmjeravali postupak prema jedinom tehnički mogućem rješenju-izradi radioničke dokumentacije na temelju koje bi se mogla donijeti konačna projektantska odluka.

5. Žalitelj zatim posebno ukazuje na pogrešnu ocjena iskaza svjedoka Marka Dabrovića, zato što je protivna stvarnom sadržaju njegovog iskaza i izdvojena od ostalih provedenih dokaza, pa time suprotna članku 8. Zakona o parničnom postupku i zasnovana je samo na tome što je svjedok svoj dopis od 18. rujna 2014. opisao kao svoje mišljenje, iz čega je sud izveo zaključak da taj dopis nije stvarao nikakvu obvezu tužitelju. Suprotno tome, žalitelj smatra da je bit iskaza ovoga svjedoka u jasnoj potvrdi da je donošenje konačne projektantske odluke bilo uvjetovano prethodnim izvršenjem obveze izvoditelja da izradi radioničku dokumentaciju zamjenskog rješenja.

6. Žalitelj također tvrdi kako zbog pogrešnog pravnog pristupa sud nije ocijenio ni dokaze koji se odnose na visinu štete, premda su oni provedeni upravo radi odlučivanja o protutužbenom zahtjevu i visina štete postala nesporno utvrđena stručnim vještačenjem. Tvrdi da je prvostupanjski sud zanemario i dokumentaciju iz koje proizlazi da je tužitelj bio upoznat s posljedicama koje prijete naručitelju zbog nedovršenja zgrade, ali je unatoč tome nastavak ispunjenja svojih ugovornih obveza uvjetovao priznavanjem dodatnih troškova i povećanjem ugovorene cijene, kao i da nisu ocijenjeni ni ugovori o zakupu i njihovi aneksi kojima je dokazano da je predmetna nekretnina bila u cijelosti komercijalno plasirana te da je upravo to predstavljalo jedan od uvjeta odobravanja projektnog financiranja.

7. Zaključno žalitelj ponavlja sve svoje ranije navode i predlaže da drugostupanjski sud preinači pobijanu presudu tako da prihvati protutužbeni zahtjev u cijelosti zajedno s pripadajućim troškovima postupka i troškovima žalbe ili da presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje pred drugim sucem pojedincem, budući da izostanak ocjene ključnih dokaza i bitnih argumenata stranaka dovodi u ozbiljnu sumnju pravilnost i nepristranost pobijane odluke.

8. U odgovoru na žalbu tužitelj je naveo kako je tuženik dopise na koje se poziva prvi put dostavio tek u predmetnoj žalbi, zatim osporio sve žalbene navode i tvrdio da je žalba u cijelosti neosnovana zbog toga što tuženik ponavlja svoje navode koje je prvostupanjski sud našao neosnovanima i svoju odluku opširno i razborito obrazložio. Potom tužitelj opširno ponavlja svoje navode iz prvostupanjskog postupka o tome da on ne može biti odgovoran za štetu zbog obustave radova, kao i da nije postojala njegova obveza da izradi radioničku dokumentaciju prije ponovnog projektiranja zamjenskog rješenja fasade. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu. Traži naknadu troškova podnošenja odgovora na žalbu.

9. Žalba je neosnovana.

10. Pobijana presuda je ispitana na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) u granicama razloga određenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

11. Predmet spora po tužbenom zahtjevu je plaćanje iznosa od 1.053.520,31 eura za koji tužitelj tvrdi da ga je tuženik neosnovano stekao naplatom zadužnice koju mu je tužitelj izdao kao sredstvo osiguranja urednog i pravovremenog izvršenja poslova.

12. Predmet protutužbenog zahtjeva je najprije bio zahtjev tuženika da mu tužitelj nadoknadi štetu u visini od 152.254.589,98 kuna, da bi nakon što je nad tužiteljem otvoren postupak predstečajne nagodbe, tuženik istakao protutužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje osnovanosti te njegove tražbine prema tužitelju uvećane za zatezne kamate obračunate do otvaranja predstečajnog postupka, što iznosi

ukupno 208.641.036,48 kuna odnosno 27.691.424,31 eura, zato što su tu njegovu tražbinu koju je prijavio u predstečajnom postupku, osporili dužnik i povjerenik i rješenjem suda upućen na nastavak ove parnice.

13. S obzirom na to da tuženik nije osporavao tvrdnje tužitelja o naplati zadužnice i uz to tvrdio da je za naplaćeni iznos umanjio svoj zahtjev za naknadu štete, u ovoj pravnoj stvari je bilo potrebno utvrditi postoji li odgovornost tužitelja za štetu za koju tuženik tvrdi da ju je pretrpio zbog obustave radova na dovršetku poslovne zgrade u Zagrebu, Zagrebačka avenija-Ulica hrvatskog sokola. Drugim riječima osnovanost tužbenog zahtjeva ovisi o tome je li tužitelj dužan nadoknaditi štetu tuženiku.

14. Tijekom dugotrajnog postupka pred prvostupanjskim sudom, stranke su opširno obrazlagale svoje oprečne tvrdnje o razlozima zbog kojih je tužitelj obustavio radove, a potom tuženik izjavio raskid ugovora o građenju, odnosno koja je od njih odgovorna za nedovršenje građevine. Te svoje tvrdnje stranke uglavnom ponavljaju u žalbi odnosno odgovoru na žalbu.

15. Ovdje treba istaknuti da tužitelj u odgovoru na žalbu netočno tvrdi da je tuženik elektroničku poruku Marka Dabrovića 18. rujna 2014., zatim dopise nadzora tužitelju od 3. listopada 2014., tuženika tužitelju od 1. listopada 2014., nadzora glavnom projektantu od 5. rujna 2014., te dopis podizvoditelja od 21. srpnja 2014. dostavio prvi put uz žalbu. Suprotno tome, dopise na koje se poziva, tuženik je tijekom prvostupanjskog postupka dostavio uz podnesak od 7. veljače 2023. (list 958. do 964. spisa) i tužitelj se očitovao na navode iz toga podneska i sadržaj dostavljenih dopisa. Osim toga, tuženik je ponovo dostavio te dopise i uz podneske od 9. srpnja 2024. i 4. prosinca 2025., a uz to su ti dopisi bili i podloga izvođenju dokaza vještačenjem i saslušanju svjedoka Marka Dabrovića. Stoga ih žalitelj potpuno nepotrebno ponovo dostavlja uz žalbu i nepotrebno višestruko opterećuje sudski spis istim ispravama.

16. S druge strane, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da je odlučna činjenica koja je generirala ostali slijed događaja u ovom složenom ugovornom odnosu, zapravo pitanje postoji li odgovornost tužitelja za otklanjanje nedostataka u projektu pa posljedično i obustavu izvođenja radova odnosno je li tužitelj bio dužan sačiniti novu radioničku dokumentaciju na temelju koje bi projektant trebao izraditi zamjensko rješenje fasade jer se za ono koje je predviđeno projektom pokazalo da stvara nedopuštenu razinu buke. Takvo zaključivanje je rezultat pravilnog pristupa rješavanju predmeta spora tako da se raspravljanje i dokazivanje svede na utvrđivanje odlučnih činjenica. Suprotno onome što tvrdi žalitelj to ne predstavlja arbitrarno postupanje suda jer prema pravilima parničnog postupka dokazivanje obuhvaća samo one činjenice koje su važne za donošenje odluke (članak 220. stavak 1. ZPP-a).

17. Pravilno je i shvaćanje prvostupanjskog suda da tužitelj, kao izvođač radova, samim pregledom dokumentacije prije pristupanja izvođenju radova, nije mogao ustanoviti nedostatak u projektiranju fasade u smislu ugovorne obveze sadržane u točki 2.03. ugovora o građenju (list 37. do 75. spisa), na koju se posebno

poziva žalitelj, jer je očito da taj nedostatak nije mogao biti uočen prije provedenog ispitivanja u vjetrotunelu Građevinskog fakulteta u Zagrebu. Slijedom toga pravilan je i zaključak da tužitelj, kao izvođač radova ne može biti odgovoran za nedostatke glavnog projekta glede utjecaja vjetra na fasadu (i generiranja buke) koja je prema projektu trebala biti izvedena od aluminijskog lima s perforacijama.

18. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi kako je prvostupanjski sud ocjenom izvedenih dokaza, a posebno izjave svjedoka Marka Dabrovića, utvrdio da dopis glavnog projektanta tužitelju od 18. rujna 2014. poslan elektroničkom poštom, predstavlja samo njegovo mišljenje o načinu otklanjanja nedostatka na projektu fasade predmetne građevine, a ne nalog za izradu tehničke dokumentacije zamjenskog rješenja, kako to obrazlaže žalitelj. Uostalom, tužitelj se ugovorom o građenju obvezao izvesti radove na izgradnji građevine prema određenom projektu koji je sastavni dio tog ugovora i za svako odstupanje od projekta morao je imati pisanu suglasnost naručitelja (članci 620. i 623. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22; dalje: ZOO). Osim toga iz podataka u spisu, posebno dopisa tužitelja upućenih tuženiku prije obustave radova (dopis od 15. srpnja 2014. na listu 24. spisa) i nakon što je tuženik izjavio da raskida ugovor (dopis od 30. srpnja 2015. na listu 14. spisa), proizlazi da tuženik, kao naručitelj nije dao pisano odobrenje za izradu fasade odnosno da nije potpisana kompletna izvedbena radionička dokumentacija fasade, što je bio jedan od razloga (drugi je neovjeravanje troškovnika ušteta) zbog kojih je tužitelj obustavio radove.

19. Tvrdnje žalitelja kako je zbog neizrade tehničke dokumentacije za bitno drugačije rješenje fasade predmetne građevine, tužitelj odgovoran za štetu jer je time spriječio ponovno projektiranje rješenja fasade i dobivanje izmjene građevinske dozvole, nema osnove u pozitivnim propisima i ugovornim odredbama. O tome pobijana presuda sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama u točkama 29. do 34. obrazloženja i primijenjenim zakonskim odredbama, kao i odredbama Posebnih uzanci o građenju.

20. U odnosu na vještačenje koje žalitelj naziva „nadvještačenjem“ (iako je riječ o traženju mišljenja drugog vještaka zato što se nedostaci u ranije provedenom vještačenju nisu mogli otkloniti u smislu članka 261. stavka 3. ZPP-a), prvostupanjski sud je u obrazloženju presude naveo razloge zbog kojih nije cijenio taj nalaz kao valjan dokaz u prilog osnovanosti tvrdnje da je tužitelj odgovoran za štetu zbog toga što građevina nije dovršena.

21. Pravilno je i shvaćanje prvostupanjskog suda o tome da je izmjena projekta fasade dovela do promjene karaktera ugovora o građenju koji je prvobitno bio sklopljen primjenom klauzule „ključ u ruke“ iz članka 630. ZOO-a i da tužitelj nije bio dužan izvesti radove na fasadi zgrade s projektnim rješenjem koje bitno odstupa od projekta prema kojem se obvezao izvesti građevinske radove.

22. Kraj takve činjenične i pravne situacije, i po ocjeni ovoga suda nije bilo potrebno ulaziti u ispitivanje drugih oprečnih stajališta parničnih stranaka, onih koji se tiču zahtjeva tužitelja za povećanje cijene radova na izradi fasade, pitanju daljnjeg

kreditnog financiranja radova i postojanju ugovora o zajmu poslovnih prostora u nedovršenoj građevini, jer je očito da stranke nisu uspjele postići obostrano zadovoljavajući dogovor o nastavku radova. To međutim, ne daje pravo tuženiku da naplati zadužnicu koju mu je tužitelj dao kao garanciju za dobro izvršenje posla, ali ni da traži naknadu štete tvrdeći da je jedino tužitelj odgovoran za obustavu radova.

23. U odnosu na žalbu protiv odluke o troškovima postupka, valja istaknuti kako tuženik nije naveo određene razloge zbog kojih smatra da je ta odluka pogrešna nego taj dio presude pobija samo zbog odluke o glavnoj stvari. S druge strane, odluka o troškovima postupka je pravilna po osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a) i visini (članak 155. ZPP-a).

24. Prema tome, svojim žalbenim navodima žalitelj nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, pa je na temelju članka 368. stavka 1. ZPP-a njegova žalba odbijena kao neosnovana i presuda prvostupanjskog suda potvrđena.

25. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova podnošenja odgovora na tužnikovu žalbu odbijen je kao neosnovan, jer prema ocjeni ovoga suda ti troškovi nisu bili potrebni za vođenje ove parnice (članak 155. ZPP-a).

Zagreb, 17. srpnja 2026.

Predsjednik vijeća
Ivana Mlinarić

Broj zapisa: **9-3088a-e2b5f**

Kontrolni broj: **0d1a3-6da1a-e9673**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.